

[Søren Andersen.]

slagene og tror, at vore synspunkter deles af betydelige kredse af revalideringsinteresserede. Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, har udvalget gennem sit arbejde klaret mange begreber angående særforborgens forhold og revalideringens problemer. Efterhånden som disse ting bliver bekendt, tror jeg, de vil betyde, at megen usikkerhed forsvinder. Jeg håber og tror helt sikkert, at dette lovforslag vil være medvirkende til at fremme revalideringen ikke alene til gavn for samfundet, men også i høj grad til gavn for de medmennesker, som har eller kan få brug for det.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale såvel ændringsforslagene som lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Gertie Wandel: Det har, som det fremgår af betænkningen, været en lang og omhyggelig udvalgsbehandling. Vi har været på besøg i Jylland, flere steder på Fyn og rundt omkring i København. Der har været afholdt 14 møder og 6 samråd med den højtærede socialminister. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede socialminister for hans tålmodighed over for de mange spørgsmål, vi rettede til ham, og for den imødekommenhed, han har vist os på de punkter, vi gerne ville have ændret. Det har været et stort arbejde for udvalget at behandle dette lovforslag. Man har savnet, at der ikke, som normalt ved sociale love, er gået et kommissionsarbejde forud, og det har medført, at det blev mange og måske lidt udviklede spørgsmål, udvalget har stillet til socialministeriet, men vi har trængt til oplysninger. Det fremgår også af, at der er 96 trykte sider aktstykker til betænkningen, og det er godt, at der er kommet så meget med. De værdifulde henvendelser, vi har fået fra De samvirkende Invalideorganisationer, fra Samfundet og Hjemmet for Vanføre og fra Revalideringsvirksomhedernes Fællesudvalg, er også taget med. De danner sammen med vore veltillægte og lærerige besøg rundt om i landet grundlaget for ændringsforslagene.

Den ærede ordfører for socialdemokratiet, det ærede medlem fru Edel Saunte, har meget omhyggeligt gennemgået netop alle de spekulationer, vi havde i forbindelse med ændringsforslagene, så jeg skal bare ganske

kort nævne et par. Ved første behandling syntes jeg, at rammerne, var noget tomme, og det har derfor glædet mig, at der nu er kommet indhold deri, idet der nu er fastsat et maksimumsbeløb med hensyn til kommunernes tilskud til driften. Der har været udtalt ængstelse for, at vi ikke kunne få kommunerne med, men jeg mener netop, at begrænsningen af det tilskud, der kan blive tale om, vil fjerne denne ængstelse og bringe mange kommuner med ind i revalideringsforanstaltninger. Forenklingen fra 22 amtsrevalideringskontorer til 10-12 revalideringscentre har været omtalt omhyggeligt. Den er vi meget glad for. De større områder for revaliderede, som vi så på Fyn, netop over flere amter, har været meget vejledende for os, og vi er også glade for de kvalitetskrav, der er blevet stillet til lederne af de fremtidige centre.

På ét punkt har vi gerne ønsket en udvidelse, ikke af administrationen, men af amtsrevalideringsudvalgene, som er rådgivende, initiativtagende, som er de mennesker, der skal komme med de nye ideer. Der har vi gerne villet have nogle flere repræsentanter, som den ærede ordfører for venstre sagde, dels af hensyn til en alsidig politisk sammensætning, men også fordi vi mener, at de mennesker, som gerne vil være med i et sådant arbejde, netop må findes i sådanne udvalg.

På ét punkt fik vi ikke helt det med, vi gerne ville have. Vi ville gerne have haft repræsentanter for alle revalideringsinstitutioner i området for centret med, men jeg synes, der er en mulighed for at få dem tilkaldt på anden vis, så vi er glade for den ændring, at der dog kom én med af dem.

Denne lovgivning har for mit parti på en måde været skoleeksempel for det, vi og partiet venstre gerne vil med vor sociale forborg. Det er en hjælp til dem, som virkelig har hjælp behov, hjælp til invalider, der ikke har mulighed for at klare deres egne problemer, og en hjælp til disse mennesker, så deres livsvilkår bliver sådan, at de — ved at staten påtager sig udgifterne for dem — får mulighed for selvstændigt at klare deres problemer. Det er en lov, der i sidste ende måske kan spare på selve det absolutte invalidepensionsbeløb, idet flere og flere bliver revalideret. Hvis man skal tage hensyn til de tal, som Socialpolitisk